

ALISON BELSHAMOVÁ

DÍVKY NA KOPCI

DVĚ JSOU MRTVÉ...
TŘETÍ SE POHŘŠUJE...

≡ KNIHA ZLIN

Dívky na kopci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Alison Belsham

Dívky na kopci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

DÍVKY NA KOPCI

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

DÍVKY NA KOPCI

Přeložila Anna Matoušková

☰ KNIHA ZLIN

THE GIRLS ON CHALK HILL

Copyright © Alison Belsham, 2023

First published in Great Britain in 2023

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Translation © Anna Matoušková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-647-8

ISBN e-knihy 978-80-7662-656-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-657-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-650-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

JEDNA

PONDĚLÍ 9. LEDNA

Běžela jako o život, dokud si nesáhla na dno. Srdce jí tlouklo až v krku, svaly napjaté jako struna. Třebaže už klopýtala vyčerpáním, v tempu polevit nehodlala. Po cestě se plazil lesní podrost a nad hlavou se jí klenula neprostupná klenba z holých větví stromů. Ostružiní ji šlehalo do holých paží a nohou, jeho pichlavé trny jí rozdíraly kůži až do krve. Úzká pěšina byla samý výmol a kámen, skrz naskrz protkaná kořeny – hrozilo, že každou chvíli zakopne nebo upadne. Ačkoli před sebou spatřila východ slunce, které postupně zjasňovalo noční oblohu mezi kmeny stromů, tady pod kopcem ji stále pohlcovala temnota. Běžela téměř poslepu.

Žena sprintem vyběhla svah, sotva popadala dech a držela se na nohou. Když se nadechla, jen hrdelně zachroptěla. Nebo to snad slyší někoho za sebou? Na zemi byla námraza, která jí křupala pod teniskami. Sem tam se jí to smeklo. Slyšela jen své kroky, anebo jí byl někdo v patách? Střelila pohledem přes rameno. Nespátřila živou duši. Jen les ponořený do ticha. Nehybný jako mrtvola, mlčenlivý jako hrob.

Ale nesměla zpomalit. Hlavně nezastavovat. Neměla na vybranou, musela stále dál. Překonávala svůj práh bolesti, šla až na dřev.

Stezka se ostře stáčela doprava. Svah strmě stoupal a pěšina se zužovala. Když zpomalila, nejraději by si nafackovala. Musela přidat. Vydat ze sebe všechno. S každým nádechem jako by jí chtěly vyskočit plíce z těla. Každíčký sval až do posledního vazy jí hořel bolestí.

Propracovávala se kupředu, jen co noha nohu mine.

Už jen kousek a je na místě. Už jen kousek a je na vrcholu...

S lehkou závratí a rozostřeným pohledem se vynořila z lesa na vrcholku kopce. Poté co se přehoupala přes ohradu, která dělila les od pastviny, se zhroutila na zem, přičemž cítila, jak ji zmrzlá tráva bodá přes tenkou látku její běžecké soupravy. Nebe nad hlavou mělo nádech mokré břidlice, ale za hřebenem kopce, v jehož stínu ležela, se teď obzor zbarvil do nafialovělého odstínu.

Hrudník se jí zdvihal a klesal, jak se snažila během prvních pár vteřin, kdy se jí hrdlem prodral ledový vzduch, zběsile popadnout dech. Stáhl se jí žaludek a svaly se napjaly. Ještě pár minut a dokáže se zvednout. Uběhla minuta, načez poklepala na aplikaci Fitbit na svém zápěstí, aby zkontrolovala svůj výkon. Sice netrhlá svůj osobní rekord, ale rozhodně se za takový výkon vzhledem k mrazivému lednovému ránu ještě před rozbřeskem nemusela vůbec stydět. Sledovala tepoměr – její tepová frekvence se dostávala zpátky do normálu.

Když se jí zklidnil dech, slunce se vyhouplo nad vrchol kopce za jejími zády a zalilo světlem Weald, který pod ní se svými poli, vesnicemi, silnicemi a říčkami ležel jako na dlani, jako oživlá mapa. Tenhle dechberoucí pohled jí byl odměnou za to, že se vykopala z postele ještě před svítáním.

Ale vzápětí si všimla něčeho, co sem nepatřilo.

Narovnala se a nejistě se vyškrábala na nohy.

Dole na úbočí se rozkládala monumentální královská koruna z křídý – Wye Memorial Crown. Pokrývala území velikosti tenisového kurtu. Vybudovali ji u slavnostní příležitosti korunovace krále Eduarda VII. Odhrnuli povrch, a odkryli tak světlý vápenec křídových kopců North Downs. Ovšem dnes ráno si všimla na světlém podkladu dvou tmavých obrysů, pod nimiž se do stran táhly černé skvrny. Byly to snad pytle s odpadky? Ale kdo by se sem táhl se smetím?

Když se přiblížila, hrůzou vytřeštila oči.

Ty skvrny nebyly černé.

Byly rudé. Krvavě rudé.

A na křídovém podkladu se nerýsovaly pytle s odpadky, jak si původně myslela.

Byla to těla.

Seběhla po úbočí kopce směrem k nim, přičemž stále zpracovávala, co právě spatřila. Znovu se jí zrychlil tep – cítila srdce až v krku mnohem intenzivněji, než když před chvílí vyběhla na kopec. Co se tu sakra stalo?

Dvě mladé ženy – spíš dospívající dívky, pomyslela si – spočívaly na bílém kříži, který zdobil vrchol koruny, hlavou směrem z kopce. Měly proříznuté hrdlo a bílá křída nasákla jejich krvi.

Byly oblečeny do vzdušných šatů po kotníky ušitých z lehké příze. S vrstvenými tylovými sukněmi si pohrával vítr. Oba výstřihy šatů potřísnila krev, a jak se do tkaniny vpíjela postupně, po okrajích bledla dorůžova. Volně splývající látka sukni pod živůtky zahalovala bledé nohy a bosá chodidla. Hlavy obou zdobily tenké, zářivé čelenky – jedna z dívek ji měla stále ve vlasech, zatímco druhé z hlavy sklouzla a zůstala ležet vedle své majitelky zamotaná do jejich blondatých vlasů na zkrvavené křídě. Dívky se držely za ruce, prsty volně propletené, a v druhé ruce každá svírala růži temně rudou jako samet.

Obočí a řasy kolem jejich velkých modrých očí byly ojíněny mrazem. Rty hrály odstíny modré a z tváří jim vyprchala sebemenší známka života.

Obě tváře v posmrtné hrůze byly jedna jako druhá.

A běžkyně si vmžiku uvědomila, že se tu dívá na sestry. Dvojčata.

Klopýtla, podlomily se jí nohy. Hlava se jí zatočila jako na kolotoči, krev jí ztuhla v žilách. Snažila se potlačit paniku. Zápasila s neodbytnou potřebou utéct, schovat se, namluvit si, že to, čeho je tu svědkem, není skutečné. Zprvu chtěla odvrátit zrak, ale pak se zhluboka

nadechla. Přiměla se zapamatovat si z pohledu na ty dvě mrtvé dívky každičkový detail. Nesmí nic přehlédnout, na nic zapomenout, třebaže jí ten pohled působil tolik bolesti.

Soustřed' se. Obrň se.

Co jsou asi ty dvě dívky zač? Byly tak mladé. Nemohlo jim být víc než šestnáct sedmnáct let. Měly toho ještě spoustu před sebou a nebylo pochyb, že za života byly půvabné. Ale jedním krátkým řezem ostrým nožem je kdosi připravil o budoucnost a jejich rodina se nenávratně změní od základů. Jejich rodiče, stále ve sladké nevědomosti, se brzy dozvědí, že se stalo to, čeho se žádná matka ani otec nechce dožít. A pak si až do smrti budou přát, aby se život zastavil v den před tím dnešním. Budou si vyčítat, že tomu nezabránili, že neudělali nic, co by odvrátilo sled událostí, které vyústily v jejich noční můru. Bylo jí jasné, co budou cítit, a až moc dobře věděla, čím si budou procházet. Někdo jim vzal to nejcennější, co měli. Už podruhé v životě jí pukalo srdce žalem.

Vytáhla ze zadní kapsy svých běžeckých šortek mobil a začala fotit.

Leknutím vyskočila, když za zády uslyšela, jak někomu pod nohama křupe štěrk na cestě. Kdosi zalapal po dechu.

„Hej, co to jako děláte?“ Byl to mužský hlas a volal na ni hlasitěji, než bylo nutné.

Rozvázně se nadechla a otočila se směrem k pěšině. Blížil se k ní muž středního věku v bundě značky Barbour. Po jeho boku se na vodítku vzpínal boxer, který zavětril pach krve. Když jeho pán zaregistroval obě těla, zastavil se ve stopách svého mazlíčka a upustil vodítko.

„To si jako fotíte místo činu?“ zvolal. Hlas se mu třásl. „To je nechtuté. Měla jste přece zavolat policii. Copak nevíte, jak to chodí?“

Pes vyrazil k mrtvolám.

„Zavolejte si toho čokla,“ obořila se na něj a rozkročila se, aby chlu-páčovi zatarasila cestu.

Pejskař se vzpamatoval, přivolal si ho a natáhl se k zemi pro vodítko.

Přešla k nim a muže, který se ke svému mazlíčkovi sklonil, aby ho uklidnil, si vyfotila. Třásl se mu ruce. Pes, který vycítil pánovo rozrušení, na ni zavrčel.

Běžkyně vytáhla cosi z kapsičky na zadní straně obalu na mobil. Zvedla to do vzduchu a přistoupila blíž k pejskaři, aby dobře viděl. Zaostřil a natáhl se – přidržel jí ruku zdviženou do vzduchu ve snaze si pozorně přečíst, co na plastové kartě stojí.

„Já jsem od policie,“ opáčila. „Inspektorka Lexi Bennetová. Takže teď se i se psem seberte a zmizte z mého místa činu. Copak nevíte, jak to chodí?“

DVĚ

Inspektorka Lexi Bennettová přepnula do pracovního nastavení. Ještě než vypoklonkovala pejskaře od mrtvol, vzala si na něj číslo a adresu. Neustále se na ty dvě mrtvoly v hrůze otáčel přes rameno a vypadal přitom, jako by se měl každou chvíli pozvracet. Místo činu kontaminované zvratky by jí k tomu všemu ještě chybělo. Neměla čas se tím člověkem momentálně zabývat, takže ho poslala zpátky pod kopec. Později pověří některého z kolegů, aby ho vyslechl – jen pro jistotu, jestli po cestě nahoru nezahlédl něco podezřelého.

Když si zkontrolovala čas na Fitbitu, zavolala na policejní stanici do Canterbury. Nedělala si přehnané naděje, že by kohokoli ze svého týmu zastihla v práci tak časně, ale z recepce by je urgentně povolal do služby mohli. Nebyl to zrovna nejšťastnější způsob, jak se první den v práci seznámit s kolegy, ale teď potřebovala jejich pomoc.

Když na recepci hovor přijali, stručně se představila a vysvětlila, že nově velí canterburskému hlavnímu vyšetřovacímu týmu.

„Můžete povolat seržanta Olsena a konstáblu Kulkarniovou a Flynna? Vyřídte jim, aby se za mnou rovnou dostavili. Stojím na místě činu na Wye Memorial Crown. Taky nutně potřebuju policisty, kteří by pomník zajistili a následně obhlídli okolí,“ vyjmenovávala.

„Jistě, madam,“ ozvalo se z recepce. „Mám povolat i techniky?“

„Jistě – pošlete mi sem celý tým s vedoucím technikem a patologa, co je zrovna ve službě. Vzkazte jim, že jde o dvě těla, leží venku.“ Vzhlédla k obloze. Přes údolí Stour se valila temná mračna.

„Neprodleně by to chtělo i nějaké zastřešení. A jakmile případ přidělíte, pošlete mi kontakt na hlavního technika.“

„Rozkaz.“

Lexi se zachvěla. Její špičkovou běžeckou soupravu navrhl tak, aby odváděla pot z těla a ochlazovala ho – což ve chvíli, kdy čekala na svahu kopce v mrazu, než se dostaví její tým, nebyla zrovna výhra. Navíc se ani nenadála, že se s kolegy poprvé setká s vlasy na všechny strany a takhle nalehko.

Přecházela sem a tam, aby se zahřála, a přitom si rozmýšlela, koho čím pověřit, aby byla připravená, jakmile posily dorazí. Stěžejní bylo, aby strážníci nejdřív zajistili místo činu. Jakmile tu budou, převezme velení vedoucí technik – vztyčí kolem těl dívek a nad nimi stany a zástěny, aby je uchránily před nepřízní počasí a nenechavými pohledy. Na Memorial Crown bylo vidět ze silnice pod ním a to poslední, po čem toužila, byla horda čumilů, kteří by si místo fotili a rovnou fotkami zásobovali twitter.

Lexi stála vedle nízké, okrouhlé orientační tabule Millenium Stone, přímo nad křídovým reliéfem, a rozhlížela se kolem. Prostranství bylo od okolí odděleno plotem. Za ním se táhla silnice North Downs Way a dalo se k ní dostat z palouku v protilehlé rohu, než kudy přišla, a brankou na protější straně. Obehnat ta místa policejními páskami a postavit pár lidí na stráž, aby zamezili kolemjdoucím a běžcům v přístupu, bude hračka. Na vrcholu kopce se nacházela ještě branka na pastvinu – vypadalo to, že tudy z ulice Coldharbour Lane pod kopcem prochází lesní stezka.

Budou muset přijít na to, jakým způsobem sem vrah své oběti dopravil. A proč místo naaranžoval právě takto – co ty šaty, členky, růže? Co ho vedlo k tomu, aby je umístil právě na Memorial Crown? Nepochybně to muselo mít nějaký význam, přinejmenším pro něj osobně. Když dokážou přijít na kloub tomu, co to všechno znamená, dovede je to přímo k pachateli.

Když na recepci zavolala podruhé, ozval se povzdech. Nejspíš je dnes ráno recepčnímu dost na obtíž. Nechápala to.

„Můžete dát všem vědět, aby na místo činu nevjížděli autem? Budeme nejdřív potřebovat pochozí desky – nesmíme narušit povrch místa činu, dokud nezjistíme, jak se na něj enpéčko dostal.“

„Enpéčko?“

„Neznámý pachatel.“ Po čtyřech letech práce v Americe pro FBI a návratu ke svým anglickým kolegům jako by mluvila cizím jazykem.

Na oplátku jí recepční prozradil jméno a číslo hlavní techničky Emily Jordanové, která už se svým týmem byla na cestě.

Vzápětí Lexi spatřila mezi stromy modrá světla policejních majáků pod kopcem. Začala k nim sestupovat.

„Zdravím, inspektorka Bennetová?“ dolehl k ní z lesa mužský hlas.

„Tady nahoře,“ zvolala. „Už ani krok.“

„Tady seržant Olsen. Tom.“

Setkala se s ním na kraji lesa, téměř až u úpatí kopce. Tom Olsen byl nízkého vzrůstu, tmavovlasý, s umně zastříženými vousy, které by se daly považovat za strniště. Jeho osmahlá tvář by mohla být pohledná, nebýt křivého nosu, který prozrazoval, že Tom hrál v minulosti rugby nebo boxoval. Oblek, který měl na sobě, mu dokonale padl – možná až příliš – a téměř jistě si ho nekoupil v řetězci Marks and Spencer.

Neobtěžovala se pozdravem – přešla rovnou k věci. „Než přijdeme na to, jak se vrah dostal na památník a umístil tam oběti, místo činu se nesmí ani okrajově narušit. To znamená, že tam budou mít přístup v nejnnutnějších případech jen povolání. Pochozí desky rozmístíme až k tělům.“

„Tělům?“ pozdvihl obočí Olsen. „To jich je víc?“

„Dvě, pravděpodobně nezletilé dívky. Někdo je podřízl a podle množství krve na zemi odhaduju, že je zabili přímo tady. Ale to nám potvrdí až patolog.“

„Kdo je našel?“

„Já. Byla jsem si zaběhat.“ Na důkaz sjela pohledem svůj běžecký komplet.

Olsen si svlékl sako.

„Tady máte, madam. Oblečte si to. Musíte být promrzlá na kost.“

„Děkuju.“ Navlékla se do jeho saka a vmžiku jí bylo tepleji. Rukávy jí sklouzly až ke konečkům prstů. Ucítila slabý, ale příjemný závan jeho vody po holení. „Říkejte mi Lexi.“ Vystřčila z rukávu ruku. „Ráda vás poznávám.“ Potrásl jí a Lexi sklopila pohled. Měl pevný stisk a teplou dlaň, ani trochu vlhkou. Nehty pěstěné a čisté. Podle vlastní zkušenosti mohla soudit, že ruce o muži dokážou prozradit mnohé.

„Takhle si šéfka nejspíš vaše uvedení nepředstavovala. Naběhla jste přímo do akce.“ Zakřenil se. „Bez legrace.“

O hodinu později – přes všechny Lexiiny snahy omezit počet lidí na místě činu – okolí kopce kolem Memorial Crown vypadalo, jako by na něm vznikla nová osada. Vztyčili tu dva bílé stany, aby úplně zakryly okolí kolem těl, a právě včas – ze severovýchodu se přihnalo mrholení. V tom vlhku byl cítit pach smrti s každým nadechnutím.

Tom Olsen ji v rychlosti představil zbývajícím členům svého týmu – konstáblům Ridhi Kulkarniové a Colinu Flynnovi. Flynn ji sjížděl pohledem, kterým jí vmžiku odpudil. Hubeňour na prahu třicítky s kudrnatými blond vlasy a pletí, která měla sinalý nádech naruživého kuřáka. Lexi sklopila pohled – na nehtech jeho levé ruky spatřila výmluvné skvrny od nikotinu.

„Vím, že tohle jste asi od své nové nadřížené nečekal, konstáble Flynnne,“ prohlásila a dívala se přitom na svou běžeckou soupravu, „ale věřte mi, že ani já jsem si své první ráno v nové práci nemalovala takhle.“

Colin Flynn sotva zřetelně pokrčil jedním ramenem a pohled upřel někam do dále za ni. Dojem na něj zrovna neudělala.

Ridhi Kulkarniová byla Flynnův pravý opak. Přátelská, usměvavá a viditelně nervózní, což lze připsat faktu, že byla v týmu nováčkem, navíc tohle byl její první kriminální případ. Zadržela pozdrav, protočila panenky a zkusila to znovu lépe. Lexi se líbilo, jak si svůj černý cop omotala kolem hlavy, stejně jako to, jak bystře sledovala všechno, co se kolem ní šustlo. Jako by Lexi viděla samu sebe, když kdysi u kriminálky začínala.

„Potřebuju, aby se se mnou někdo otočil doma – chtěla bych na sebe hodit něco vhodnějšího,“ navázala. „Ridhi?“

„Já?“

„Ano, vy.“

„Samozřejmě.“

Lexi se na ni povzbudivě usmála. Dokázala se vcítit do lidí, kteří byli první dny v práci nervózní.

Od Memorial Crown to k domku, který si Lexi pronajímala, bylo jen pár kilometrů. Stál sice jen na opačném konci Wye, ale nechtěla ztrácet čas běháním tam a zpět. Domů ji hodí Ridhi a zpátky se vrátí vlastním autem.

„Tom mi prozradil, že jste se k týmu připojila teprve nedávno,“ pronesla, když se soukala na sedadlo spolujezdce. „Je to vaše první vražda?“

Ridhi přikývla a pevně stiskla volant. Lexi neuniklo, že měla nehty okousané skoro až do masa. Konstábl Kulkarniová zkrivila obličej, když vyjížděla z odstavného parkoviště, kde prve zaparkovala spolu s kolegy. „Když jsem ty chudinky zahlídla, obrátil se mi žaludek a nervy mám nadranc ještě teď, ale nejspíš si zvyknu.“

Lexi ji sjela přísným pohledem. „To at' vás ani nenapadne. Je potřeba, aby vás každá nová vražda šokovala. Šokovala – a pobouřila. Abyste cítila vztek kvůli obětem a jejich rodinám.“

Ridhi se zatvářila, že ji Lexi in výlev na okamžik vyvedl z míry, ale nakonec přikývla.

„Jsme obhájci mrtvých,“ pokračovala Lexi, „a budete potřebovat veškerou zlobu, aby vás ve vyšetřování hnala stále dál.“

„Jistě, madam,“ přisvědčila Ridhi a zpomalila, jakmile vjely do vsi.

„Říkejte mi Lexi.“

„Ano, ma–, totiž Lexi.“ Ridhi znovu protočila panenky. „A co šéfová? To by taky šlo?“

Lexi se zazubila. „Ale jistě.“

Do půl hodiny byla Lexi zpátky na místě činu, na sobě vhodnější oblečení v podobě černého kalhotového kostýmu, na nohou pevné černé kotníkové boty. Něco jí říkalo, že než se den nachýlí, kopec v nich seběhne a vyběhne ještě mnohokrát.

Tom jí sešel po úbočí naproti. Doprovázela ho tmavovlasá žena kolem pětačtyřicítky, na sobě bílou technickou kombinézu.

„Jsem Emily Jordanová,“ pronesla, ještě než je Tom stačil představit. „Vedoucí technička. Forezní se zodpovídá mně a povedu veškerý sběr důkazů na místě činu. Kromě toho budu první, za kým zajdete, až budete chtít znát výsledky testů, a tak dál. Nepochybně vám nemusím dál vysvětlovat, co a jak.“

Mluvila stručně a výstižně, což se Lexi zamlouvalo.

„Až rozlousknete, jak sem ty holky nahoru dostali, dejte mi vědět,“ opáčila Lexi. „Museli využít auto. To musíme vypátrat ze všeho nejdřív.“

„Můj tým už na tom dělá,“ ujistila ji Emily a otočila se, aby se vrátila zase na kopec.

„Ještě něco?“ zeptala se Lexi Toma.

„Dorazil patolog,“ odpověděl. „Stavíte se na slovíčko?“

Přikývla a začala si na boty natahovat pár modrých ochranných návleků, načež se vydala za Tomem směrem k hlavnímu stanu.

Jakmile se propracovali až k vrcholku Memorial Crown, Lexi se zastavila a přejela pohledem krajinu pod sebou, která byla nacucaná

deštěm. V ulici Coldharbour Lane u úpatí kopce se tísnila policejní auta, ale naštěstí tu zatím nebylo ani stopy po tisku nebo místních zvědavcích.

Tak proč měla najednou ten neodbytný pocit, že ji někdo sleduje, až jí z toho vstávaly vlasy na hlavě?

TŘI

Pozvednu k očím dalekohled a brýle si posunu až na čelo. Dokud nezaostřím, všechno se mi jeví jen jako v mlze. Vzápětí je krajina jak vystřižená a já se zaměřím nahoru na rozlehlé svahy ponořené v šeru před rozbřeskem do odstínů šedi. Pomalu otáčím hlavou, přejíždím krajinu, dokud nezaregistruju Memorial Crown jako bledou skvrnu proti tmavému kopci.

A pak je spatřím – dvě černé siluety až na vrcholku křídové koruny. Svě dvě princezny. Půvabné sestry, oddané jedna druhé.

Stále bez hlesu leží tam, kde jsem je nechal. Když jsem je opouštěl, v měsíčním světle vypadaly kouzelně, klidně a pokojně. Teď měsíc zašel a je největší tma, slunce má co chvíli vyjít. Mohly by spát. Spánkem neviňátek, beze snů. Nebo nočních můr.

Sklopím dalekohled. Než se na kopci někdo nachomýtně, ještě to chvíli potrvá, takže zatím jsou ještě pořád jenom moje. Zavřu oči a vybavím si, jaké byly ještě před pár hodinami. Plné života, jen zářily. Strachy bez sebe se tiskly jedna k druhé. Prosily o život, ba přímo žadonily, ale kamenitou půdu skropily nejdřív jejich líbezné slzy. A pak i jejich krev. Nejdřív Eden, pak Lucy.

V autě je zima. Byla to dlouhá noc, vlastně několik dlouhých dní. Obejmu se pažemi a snažím se zahřát třením. Trochu se mi to povede, chci se zbavit třesu, ale nestačí to. Ale musím tu zůstat, dokud neuvidím, že jsou holky v dobrých rukou.

Luskám klouby prstů, chci si zkrátit čekání. Není tu nic k vidění. Jen člověk čekající na to, až někdo odhalí, co provedl.

Doufám, že to bude ona.

Že sestry skončily zrovna na tomhle místě, není náhoda. Mám plán, a teď když je zpátky, ho můžu konečně realizovat. Oba hraje svou roli. A nemožné se konečně stane skutečností.

Tak už ji tu máme, právě včas. Ale ještě je nezablédla. Leží na trávě ani ne pět metrů od mých krásek. Skoro vidím, jak se jí při vdechování chladného vzduchu zvedá a klesá hrud'. Ty tři tam leží pospolu, jedna z nich naživu, dvě po smrti. Tak jak to mělo být už před lety.

Vzpomínka na to, jak se všechno zhatilo, mi v ústech zanechává hořkou pachut'.

Postaví se. Zablédne je a zapotáčí se. Dívám se, jak instruuje první posily. Sleduju, jak odchází a zase se vrací, převlečená ze své běžecské soupravy do pracovního. Má to tam na povel, o tom není pochyb. Moje holčičky jsou v dobrých rukou.

A pak se zabledí mým směrem. Přímo skrz mě a do dále.

Lexi, Lexi, Lexi Bennettová. Moc mě zase těší.

To čekání se vyplatilo, chtělo to jen zůstat ve střehu. Protože mi bylo jasné, že se sem jednou zase vrátíš.

A teď už mě nic nepřekvapí.

Už mě nic nepřekvapí na cestě k tomu, co jsem... co jsme začali.

ČTYŘI

Lexi ze sebe setřásla nepříjemný pocit a rozhlédla se kolem sebe. Ridhi Kulkarniová a Colin Flynn okouněli u vchodu do stanu, který technici vztyčili nad těly obou dívek.

„Coline, Ridhi,“ zavolala na ně dostatečně hlasitě, aby ji zaslechli přes plácání plastových cípů stanu ve větru.

Oba strážníci se jako na povel otočili a přešli k nim těch pár metrů do kopce na místo, kde stála společně s Tomem. Ridhi vypadala bledší než před chvílí.

„Proč jsou tak oblečené?“ chtěla vědět a hlas se jí tím rozrušením nepatrně zlomil.

Lexi zatřásla hlavou. Neměla na to odpověď. „Podívejte, situace je pod kontrolou, takže tady už jste svůj úkol splnili,“ pravila. „Vraťte se do kanceláře a vy, Coline, začněte tím, že prověříte, kde všude jsou tu v okolí dopravní kamery – ve zdejších ulicích to asi nebude žádná sláva, ale co třeba v místě, kde se hlavní silnice napojuje na dálnici?“

„Ano, madam.“

„A já?“ zeptala se Ridhi.

„Zkontrolujte, jestli se někdo nově nepohřešuje – najít tyhle dívky by neměl být problém. Pochybuju, že se tu ztrácejí dvojčata každý den.“

„Provedu, šéfová.“

„Jestli je teda někdo vůbec nahlásil,“ utrousil Flynn. No jo, ty chytřej. Lexi si začínala rychle tvořit obrázek, co bude asi zač.

„Uvidíme se v kanceláři, až si promluvíme s patologem,“ navázala, přičemž konstáblu poznámku přešla. „Připravte zasedačku. Požádám vedoucí techničku, aby mi přeposlala fotky co nejdřív – vytiskněte je hned, jak přijdou.“

Když Ridhi a Colin zmizeli pod kopcem, Lexi se vydala za Tomem do stanu. Uvnitř v oslňující záři několika přenosných lamp se muž v bílé technické kombinéze skláněl nad jedním z těl. Měřil tělesnou teplotu mrtvolky a nahrával si své závěry do mobilu. Jakmile vstal a sňal si kapuci kombinézy a Lexi zaregistrovala jeho prošeďivé vlasy, poznala ho – stál před ní Mortimer Barley, pravděpodobně nejzkušenější patolog v hrabství. Spolupracovala s ním na několika případech ještě předtím, než odjela do Ameriky. Prima. Ten to má pevně v ruce.

„Lexi – ty ses vrátila,“ spustil.

„Taky se mi po tobě stýskalo, Morte,“ opáčila.

Mort si na zdvořilostní tlachání nepotrpěl. Což byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily.

„Na to, abych určil přesný čas smrti obou dívek, je ještě moc brzy,“ navázal. „Ale můžu ti říct jedno. Dívka A,“ ukázal na jedno z těl, „zemřela nejméně o hodinu, možná dvě nebo tři dřív než dívka B.“

Tohle byl ten druh detailů, ze kterých se Lexi zvedal žaludek. Nejenže pak reagovala přecitlivěle, ale hlavou se jí honily myšlenky na to, jak tyhle dívky asi zemřely a čím si během svých posledních hodin prošly.

Byl to první dílek skládačky a už teď věděla, že nebude mít pokoj, dokud ji nesloží dohromady. A to znamenalo dostat za mříže toho, kdo tohle spáchal, ať už to byl kdokoli.

Tom se zatvářil zmateně. „Čekali byste to u dvojnásobné vraždy takového typu?“

Mort Barley po něm střelil pohledem. „*Nečekám* nic. Hlásím vám jen to, co vyplývá z důkazů. A přijít na to, co se stalo, už je spíš vaše práce.“

„Máš pro nás ještě něco?“ chtěla vědět Lexi.

Mort sotva znatelně pokrčil jedním ramenem. „Jsem téměř přesvědčený, že váš vrah je pravák, ale to je na druhou stranu devadesát procent obyvatel – takže to vám asi zrovna trn z paty nevytrhne.“

„To fakt ne,“ přisvědčila Lexi a našpulila rty. „Nějaké známky sexuálního napadení? Ať už na obou, nebo jen na jedné z nich?“

Patolog se na ni ztrápeně podíval. „To zase prr. Bližší ohledání budu moct provést, až je dostanu na sál.“ Řeč byla o pitevně v městské márnici.

„Chápu. Vážně tě ale na první dobrou nic nepraštilo do očí? Nějaká viditelná povrchová zranění nebo krvácení, která by to naznačovala? Protože tady o loupežné přepadení rozhodně nepůjde.“

„Ne, zatím mě do očí nic *nepraštilo*.“

Atmosféra uvnitř stanu začínala houstnout, ale Lexi z Morta musela vytáhnout co nejvíc informací.

„Poslouchej, máme tu dvě mrtvoly a já už myslím na rukopis rituální vraždy. Potřebuju od tebe co nejdřív cokoli, co by mi moji domněnku potvrdilo, nebo vyvrátilo.“

„Tak mě nech dělat mou práci.“

„Už jsi někdy něco podobného viděl?“

„Lexi, až ti pošlu zprávu, uvidíš sama. Nechci teď spekulovat.“

Mort znova poklekl k tělu, které označil jako Dívka A, a pokračoval v práci. Lexi se zamračila. Sledovala, jak patolog natahuje na dívčiny ruce čisté igelitové sáčky na důkazy a upevňuje je gumičkami. Kdosi z techniků se protáhl mezi nimi do stanu a začal fotografovat. Mort se postavil, aby mu uvolnil místo.

„Máš toho tady ještě hodně?“

„Za pár minut mám hotovo,“ odvětil. „Pak je můžeme přendat do patologických pytlů a převézt.“

„Občanku u sebe nejspíš neměly, co?“

„Ani kabelku, o peněžence a mobilu nemluvě,“ přisvědčil Mort.

„Dívka B má ale na krku přívěsek.“ Ukázal na ni a Lexi sklopila pohled. Na podříznutém hrdle visel jemný řetízek se zlatým písmenkem P, byl pokrytý zaschlou krví a rudě se leskl.

„Díky,“ hlesla Lexi. Obrátila se na Toma. „Mohl byste to brnknout Ridhi?“

Tom už v ruce tiskl mobil.

„Pojďme, jedeme do kanclu.“

Tom ji následoval ven ze stanu a cestou z kopce sděloval Ridhi novinky.

Všichni včetně Ridhi a Colina se shromáždili v rozlehlé zasedačce, kterou vedení přidělilo Lexiině týmu. Jedna stěna byla prakticky jednou bílou popisovací tabulí, aby se dala používat jako nástěnka, a když Lexi s Tomem vcházeli dovnitř, už na ni Ridhi lepila fotografie obou obětí. V místnosti byli ještě dva další konstáblové a hromada měšťáků. Seznamovací kolečko si nechá na později.

„Brý ráno vespolek,“ spustila Lexi a přešla až k nástěnce.

Ridhi vystřelila ke svému stolu a posadila se.

„Jsem inspektorka Bennettová. Říkejte mi Lexi. Nebo šéfová,“ po očku mrkla Ridhiiným směrem, která se na ni zakřenila, „ale na madam neslyším, je to jasné?“

Většina členů týmu přikývla. Colin skroloval na mobilu.

„Coline, máte snad něco, o co byste se s týmem rád podělil?“

Konstábl zbrkle nacpal telefon do vnitřní kapsy své bundy. „Ne. Pardon, šéfová.“

Tak alespoň dával pozor.

Lexi se otočila k nástěnce a ukázala na fotografie – větší z nich zachycovala obě zavražděné společně, další každou zvlášť, ostatní snímky zobrazovaly zblízka ránu na krku.

„Máme dvě oběti, evidentně sestry, obě podřízli. Těla jsem našla dnes ráno po svítání já na Wye Memorial Crown přímo na kraji Wye

v Coldharbour Lane. Momentálně na místě činu pracují technici a těla brzy převezou do márnice. Zatím všem všechno jasné?“

Tom váhavě zvedl ruku. „Když jste nahoře na Memorial Crown mluvila s Mortem, zmínila jste se, že ve vraždě vidíte jistý rukopis. Můžete týmu objasnit, o co jde?“

„Naše místo činu se vyznačuje tím, že jej vrah naaranžoval, což nám o něm dost prozrazuje. Znáte doufám všichni rozdíl mezi aranžováním a fingováním?“

Ridhi zavrtěla hlavou a někteří kolegové se tvářili zmateně.

Tak fajn. Vyškolit kolegy při sestavování nového vyšetřovacího týmu už zkrátka patřilo k její práci. Zkušenosti, které jim měla předat, získala v Quanticu – čtyři roky se pohybovala mezi špičkou kriminální behaviorální vědy. Nastal čas ostatní zasnít.

„Fingování spočívá v tom, že pachatel se snaží uspořádat místo činu tak, aby policii zmátl a svedl ji ze stopy. Například tak, že vražda vypadá třeba buď jako vloupání, které se zvrtilo, nebo jako nehoda. Ovšem když vrah tělo naaranžuje, snaží se tím něco sdělit – mrtvolu použije jako rekvizitu, vystaví ji na odív. To je přesně náš případ – ty růže a čelenky, navíc je umístil na vrchol koruny, držely se za ruce. Ty růže jsou živé – s dlouhým stonkem, musel je sehnat v květinářství nanejvýš včera nebo předevčírem. Od toho se můžeme odrazit. Naopak ty čelenky jsou cetky. Z plastu a se štrasovými kamínky. Další stopu nám můžou poskytnout prodejny společenských šatů nebo obchody s vybavením pro rozlučky se svobodou. Byly ty dívky takhle oblečené ve chvíli únosu, nebo je to součást vrahova díla? Zároveň s tím vyvstávají zásadnější otázky. Proč si vybral zrovna dvojčata? Co má aranžmá celé scény naznačovat? Ty šaty, čelenky, růže? A v neposlední řadě: proč je umístil právě na Memorial Crown?“

Tom přikývl. „Je to součást jeho rukopisu, že ano, který se od modu operandi liší.“

„Přesně. Modus operandi je zde podříznuté hrdlo. Jeho rukopis odhaluje skrytou nutkavou potřebu a my musíme přijít na to jakou, zda sexuální, či jinou.“ Rukou si projela vlasy zcuchané větrem. Nesnášela aroganci vrahů, kteří páchali takové zrůdnosti s tím, že jim to projde. „Ale koneckonců na tom, jaká vyšinutá úchylnost ho k tomu vedla, vůbec nesejde. My ho za každou cenu musíme dopadnout a poslat za katr. Takže se nikdy nenechte zavléct do jeho hry, Tome – a to platí pro všechny. Vrah si s námi chce hrát, ale k tomu se my nesnížíme. Nikdy.“

Mluvily z ní zkušenosti, které v potu tváře nabyly ve virginské divočině.

PĚT

Lexi se zabořila do své nové židle, za svůj nový stůl, ve své nové kanceláři, kterou představoval kamrlík vedle zasedačky. Bystře pozorovala okolí, jenže od té doby, co na téhle policejní stanici nastoupila jako nováček a strávila tu rok, se toho moc nezměnilo. Jedny a ty samé budovy ze šedesátek nevkusné navenek, s jedním a tím samým utahaným a otlučeným nábytkem uvnitř. Ne že by jí na tom nějak záleželo. Nechtěla budovat kariéru kvůli teplému místečku v rohové kanceláři s výhledem na canterburskou katedrálu.

Když objevila ta těla na Memorial Crown, její první den v novém zaměstnání se poněkud zvrtil – původně bylo v plánu, že se touhle dobou bude seznamovat s novými kolegy. Místo toho jim při prvním setkání rovnou rozdala úkoly. Kvůli úlevě, kterou pocítila, když se tím pádem vyhnula seznamovacímu kolečku, se cítila trochu provinile, ale už dávno si přiznala, že pokud jde o práci, byla vcelku introvert. Toužila jen sklopit hlavu a dát se do díla. Byla tu od toho, aby pracovala – vrahy poslala za mříže a oběti vrátila jejich rodině. V ideálním případě ještě naživu, i když to bohužel končilo právě naopak.

Jakmile členům týmu naordinovala, co mají dělat, ihned si musela dát kafe. Strážnice Michelle, která jí nabídla, že pro něj dojde, na ni udělala nezvykle dobrý první dojem.

Ve dveřích se zjevila Ridhi, vypadala znepokojeně.

„Co máte?“ zeptala se Lexi.

Ridhi před ní do vzduchu zdvihla výtisk z databáze pohřešovaných osob. „Našla jsem je.“

Lexi si od ní papír vzala a začetla se do něj. Většinu jeho plochy zabírala rozměrná barevná fotografie, trochu zrnitá, braná trochu pod úhlem. Zachycovala tři dívky, jak se k sobě tisknou během jakési oslavy – vyfotili je nejspíš v nějaké hospodě – s úsměvem od ucha k uchu a se sklenkou pozvednutou na zdraví směrem k fotografovi, ať už to byl kdokoli. Dívky se podobaly jako vejce vejci a těla, která dnes našla na Memorial Crown, bezesporu patřila jim.

„Trojčata?“ Ucítila srdce až v krku a zatočila se jí hlava. Připomnělo jí to události, které prožila před více než deseti lety a snažila se je v paměti znovu neoživit.

Jazyk se jí přilepil na patro. Potřebovala se napít vody.

Musela to být jen shoda okolností.

„Jste v pohodě, šéfová?“ Ridhi vykulila starostlivě oči.

Lexi přikývla, polkla a zhluboka se nadechla. Dočetla zbytek stránky.

POHŘEŠUJÍ SE:

EDEN, LUCY A PAIGE CARTEROVY

TROJČATA, 17 LET

NAPOSLEDY SPATŘENY V PÁTEK 6. LEDNA 2023
VŠECHNY TŘI ZMIZELY V CANTERBURY NEBO OKOLÍ
V RŮZNOU DENNÍ DOBU. DÍVKY JSOU JEDNOVAJEČNÁ
TROJČATA – VÝŠKA 165 CM, ŠTÍHLÉ POSTAVY, DLOUHÉ
BLOND VLASY. EDEN NA SOBĚ MĚLA SVĚTLE RŮŽOVÝ
SVETR, MODRÉ DŽÍNY A ČERNÉ TENISKY...

Lexi přeskočila popis toho, jak byly sestry oblečené – nemusela ho číst celý, aby jí bylo rázem jasné, že v době únosu nebyly nastrojené jako princezny. Bližší informace se týkaly posledního místa, na kterém lidé děvčata naposledy viděli, a na konci tradičně kontakt, na který se mohli ozvat případní svědci.

Lexi polkla znovu. Teď se nesmí sesypat.

„Takže tu máme tři pohřešované dívky a našli jsme dvě těla. Kde je ta třetí?“ Vydusala ze své kanceláře přímo do zasedačky, kde už byl její tým ponořený do práce, kterou mu uložila. Ridhi jí byla v patách.

„Teď všichni poslouchajte,“ zvolala, dost důrazně na to, aby každý hned ustal v tom, čím se právě zabýval. „Vypadá to, že naše těla jsou dvě sestry z trojčat Carterových.“ Zdvihla papír. „Nevíme, které z nich to jsou, ale důležitější teď je, že třetí se stále pohřešuje – a my musíme předpokládat, že vrah je stále s ní. Nemáme jak zjistit, zda je ještě naživu, takže budeme doufat, že je. Hlavním cílem naší operace teď bude ji najít.“

V zasedačce se zvedla vlna šoku – někdo si povzdechl, kdosi tiše zaklel, jiným se ve tváři zračilo zděšení. Všechny oči se s nevyřčenými otázkami upíraly k Lexi.

Lexi tomu však nevěnovala pozornost.

„Tohle zásadně mění celou situaci.“ To bylo přinejmenším slabé vyjádření. S ohledem na to, že vrah už zabil dvě, budou hrát o čas, aby ho dopadli ještě předtím, než udeří znovu. Možná původně měli dny, týdny, ba dokonce měsíce. Ale s aktuálním vývojem situace se jim čas zkrátil na pouhé hodiny. Třetí sestra, ať už to byla kterákoli z trojčat, se dneškem pohřešovala už tři dny, takže s každou uplynulou minutou hrozilo, že ji najdou mrtvou.

„Jaké jsou rozkazy, šéfová?“ chtěl vědět Tom.

Lexi to v hlavě šrotovalo. Musí se uklidnit a vzít rozum do hrsti.

„Coline, jak to vypadá s těmi dopravními kamerami?“

„Na Coldharbour Lane ani ň, pár jich je přímo ve Wye, při nájezdu na dálnici. Vyžádal jsem si videozáznam a zprávu z automatického rozpoznávání vozidel za posledních osmačtyřicet hodin.“

„Dobře. V současnosti víme, kde se každá z dívek ztratila. Zkontrolujte všechny záznamy z automatického rozpoznávání vozidel

z oněch míst společně se záznamy z kamer v okolí Wye. Něco mi říká, že hledáme dodávku, ale je to jen moje domněnka.“

„Jdu na to,“ přikývl Colin. Aktuální vývoj případu ho zrovna nadchl. Čekají je hodiny práce, a ať už se dopídí čehokoli, může být nakonec stejně pozdě.

„A můžete ještě jednou pořádně pročesat místo činu pro případ, jestli jsme nepřehlédli třetí tělo? Nasadte tolik policistů, kolik to jen jde.“

„Provedu.“

„Ridhi, zjistěte, komu nahlásili zmizení těch děvčat, a vytáhněte z něj podrobnější info. Tome, najděte, kterého krizového intervenanta přidělili Carterovým, a vemte si jejich adresu – jedeme k nim hned teď.“

Oznámit někomu smrt blízkého bylo vždycky otrěsné, jenže tohle bude teprve hrůza – Lexi bude muset Carterovým sdělit, že dvě z jejich dcer jsou mrtvé a ta třetí je stále nezvěstná. A jakmile je paralyzuje šok a svět se jim zhroutí od základů, bude z nich muset vytáhnout informace, které by jim mohly pomoci třetí dívku zachránit.

V tuhle chvíli ovšem neměla ani páru, na co se jich bude muset ptát.

ŠEST

Carterovi bydleli na poklidném předměstí na severu Canterbury.

„Je to slepá ulice, Brockenhurst Close,“ konstatovala Lexi, zatímco navigovala Toma za volantem. „Dostanete se k ní po Salisbury Road.“

Najít dům Carterových nebyl problém, přestože vypadal stejně jako stovky jiných řadovek postavených v osmdesátých letech. Tom zastavil venku u obrubníku a Lexi si dům prohlédla. Pětičlenné rodině musel být těsný, dost místa na dvorku zabírala zabudovaná garáž, ale zatravněná předzahrádka byla úhledně posekaná. Popelnice stály vyrovnané v řadě na kraji příjezdové cesty a nechávaly dostatek prostoru pro tmavě zelenou škodu kombi.

Jakmile vystoupili z Tomova džípu, z hatchbacku zaparkovaného na protější straně ulice vystoupila žena a vydala se jim vstříc.

„Inspektorka Bennettová?“ spustila.

Lexi přikývla.

„Jsem konstábl Reidová, krizová interventka. Philippa.“

„Lexi. A tohle je seržant Tom Olsen.“

Zběžně si potřásli rukou.

„Bude to očistec,“ konstatovala Lexi. „Dvě dcery po smrti a jedna se stále pohřešuje. A nejhorší na tom je, že nevíme, které dvě z těch tří leží v márnici a která je ještě někde tam venku.“

„A sakra,“ zaklela polohlasem Philippa Reidová.

„Až se proberou z prvotního šoku, bude potřeba, abyste nastražila uši a měla oči na stopkách.“

„Je mi to jasné,“ přikývla psychologka, ale z tváře se jí vytratila

veškerá barva. Evidentně jí bylo jasné, že následujících pár hodin z Carterových vysaje všechnu chuť do života. „Poté co bylo nahlášeno, že se ty dívky pohřešují, jsem se s nimi včera na chvíli viděla – jsou to hodní lidé a strachy bez sebe.“

Prošli v zástupu kolem škodovky a Lexi zazvonila na domovní zvonek.

Zevnitř se ozvalo štěkání psa. Vzápětí se ke vchodovým dveřím z domu přiblížily kroky.

„Jdu tam, miláčku,“ ozval se tlumeně z druhé strany mužský hlas.

Dveře se otevřely a Lexi ihned zpozorovala, že muž, který se před nimi objevil, si už své vytrpěl. Jeho tři dcery se pohřešovaly už přes osmačtyřicet hodin. Přesto na ně upíral pohled s jiskřičkou naděje, která se mrknutím oka proměnila v zoufalství, jakmile mu podle jejich výrazu ve tváři došlo, že nepřinášejí dobré zprávy. U ramene se mu objevila žena v prošíváných dlouhých šatech, které bylo v tu ránu jasné, kolik uhodilo.

„Proboha, to ne.“ Podlomila se jí kolena a sesunula se na manžela, který se pod její vahou zapotácel, jakmile ji zachytil.

Philippa Reidová pohotově skočila před Lexi a svou svěřenkyni vzala kolem ramen, aby jí poskytla nějakou útěchu.

„Pojďte, Joanne,“ prohlásila. „Jen se posadte.“

Prošourali se chodbou do malého obýváku. Pan Carter, Lexi a Tom je pomalu následovali. Philippa vedla vzlykající paní Carterovou k pohovce. Její manžel se zastavil uprostřed místnosti – byl příliš roztržitý, než aby přesně věděl, co dělat. Kokršpaněl s vlnitou srstí do obýváku rozverně vběhl dveřmi z kuchyně. Očichal si nově přichozí, pak si to namířil ke svému pánovi, u něhož se snažil vzbudit pozornost. Carter ho ignoroval.

„Nechcete se taky posadit?“ zeptala se vlídně Lexi a ukázala na volné křeslo naproti pohovce. „Obávám se, že neneseme dobré zprávy.“

Joanne Carterová mohutně vzlykla.

„Je mi to moc líto,“ řekla Lexi, když se Joanne utišila. „Dnes ráno se za Wye na Downs našla dvě těla. A máme důvod se domnívat, že jde právě o vaše dcery.“

Pan Carter zatřásl hlavou. „Ne, ne. Máme tři dcery, ne dvě. To nemůžou být ony.“

„Obávám se, že jsou, pane Cartere,“ promluvil Tom. „Je mi to strašně líto.“

Joanne po nich od jednoho ke druhému těkala pohledem. Oči se jí rozšířily a byly plné strachu. „Které dvě? Paige, Eden, Lucy?“

Lexi se cítila, jako by jí někdo chtěl vyrvat srdce z těla. Odpověděla: „Ještě si nejsme úplně jistí. Jedna z dívek měla na krku přívěšek ve tvaru písmene P, takže...“

„Paige... že to nebyla Paige?“ Joanne opět propukla v nářek.

Její manžel byl pohledem zavrtnutý do země a vypadal, jako by se měl každou chvíli sesypat. Pak se obrátil na Lexi. „A kde je má třetí dcera? Řekla jste dvě – tak kde je ta třetí?“ Zavrával k pohovce a zhroutil se na ni vedle své ženy. Přitiskli se k sobě, oba v slzách.

Philippa přešla k Lexi, aby jí mohla pošeptat do ucha. „Nemáte s sebou nějaké fotky, aby aspoň věděli, které dvě se našly?“

Lexi si odvedla psycholožku k oknu a dala si před ústa dlaň. „Nemůžeme jim je ukazovat – ta děvčata někdo podřízl. Jakkmile bude hotová pitva, můžou přijít do márnice a těla identifikovat. Rány budou zakryté.“

Philippa přikývla, načež se vrátila k pohovce, aby se pokusila utěšit a rozptýlit rozrušené rodiče.

Lexi vyhlédla ven na zahradu Carterových za domem. Na trávě si všimla králíčího kotce, ale po králíkovi ani stopy. Na šňůře viselo prádlo, přestože přšelo.

Otočila se zpátky do pokoje.

Tom postával u krbu, vypadal jako panák. Philippa k němu vzhledla. „Možná by si pan Carter – Andrew – dal trochu vody,“ usoudila.

Tom ožil. „Samozřejmě.“ Vydal se směrem ke kuchyni, přičemž se cestou sehnul, aby letmo podrbal kokršpaněla za ušima.

Lexi přešla k pohovce a sedla si na bobek před Joanne Carterovou. Sevřela rozrušené ženě dlaň v té své. Byla vlhká od slz, třebaže jí Philippa prve nabídla kapesníček. Krizový intervent měl na práci věci, které mu Lexi vůbec nezáviděla – na jednu stranu měl pozůstalým poskytnout útěchu, ale zároveň z nich s citem dostat informace.

„Povězte mi něco o svých dcerách,“ začala. „Která je nejstarší?“

Joanne na ni pohlédla rozšířenýma, uplakanýma očima. „Lucy,“ odpověděla a sotva znatelně škytla, jak se snažila potlačit další nával pláče. „Lucy přišla na svět jako první, pak Eden a Paige se narodila dobrých dvacet minut po sestřích.“

Tom se vrátil do obýváku se sklenicemi vody na podnose.

„Ale Paige má všechno pod palcem, vidíte?“ vložila se do toho Lexi. „Že měla prsty ve všech lumpárnách?“

Joanne na ni vrhla překvapený pohled. „Jak...?“

Lexi se usmála. „Sama pocházím z trojčat – a jsem sice nejmladší, ale pěkný generál.“ Jistě že to nejspíš nebývalo pravidlem mezi trojčaty obecně, ale aspoň měla páku na to, jak z Joanne dostat něco o jejích dcerách. Lexi se jim potřebovala dostat pod kůži, co nejdřív to šlo.

Joanne se skoro usmála, ale pak se jí znovu zachmuřila tvář. „Paige... to ona vede celou bandu, vidíš, Andy?“ Stále mluvila v přítomném čase. Ještě uplyne mnoho vody, než si zvykne o dcerách vyprávět v minulosti.

Její manžel k ní zatěkal očima, ale stále mlčel.

„Dává na své dvě sestry pozor,“ pokračovala Joanne. „Co se jim stalo? Kde je...“ Zradil jí hlas. Skutečnost, že stále nevěděla, která z jejích dcer se pohřešuje, na ni byla příliš. Zhroutila se na Philippu. Došla jí slova.

Rozhostilo se mezi nimi na pár minut ticho, přerušované Joaniným pravidelným popotahováním a povzdechy. Lexi si skousla

spodní ret. Sledovat jejich bolest z tak bezprostřední blízkosti byla učiněná muka.

Vstala. „Philippo, budu venku – jakmile budete moci, potřebuju si promluvit.“

Philippa přikývla.

Lexi a Tom vyklouzli z pokoje a o chvíli později se k nim Philippa na příjezdovce připojila.

„Potřebuju vyřídit pár hovorů, kontaktovat tým,“ prohlásila Lexi. „Mezitím jim uvařte čaj a dejte jim něco zakousnout – buchtu, sušenky, něco sladkého po tom šoku. Potřebuju se jich zeptat na pár věcí a chtělo by to, aby byli připravení.“

„Na to je moc brzy,“ namítla Philippa a zamračila se. „Vždyt’ ani nevědí, které z nich jsou mrtvé a která se ještě pohřešuje.“

„A o to mi právě jde,“ opáčila Lexi úsečněji, než zamýšlela. „Existuje šance, že ta třetí je stále naživu, takže nesmíme ztrácet čas. Připravte je na to, že je vyslechnu za deset minut.“

Philippa přikývla a vrátila se dovnitř.

Dům se od chvíle, co do něj Lexi a Tom vkročili, sice sám o sobě nezměnil, ale tíživá atmosféra uvnitř by se dala krájet.

SEDM

Lexi se zachvěla. Připadlo jí, že v porovnání s dusnou náladou u Carterových doma byla venku pěkná kosa. Vylovila mobil, aby se spojila s kolegy v zasedačce. Tom stál vedle ní a poslouchal telefonát. Tvářil se zkroušeně.

Lexi svěřila ruku s mobilem – nikdo to zatím nebral. „Tome, můžete prověřit, jak pokročili na místě činu?“

Přikývl a ustoupil stranou.

Z telefonu se ozval tenký hlas a ona si ho zpátky přiložila k uchu.

„Ridhi, jste to vy?“

„Ano, šéfová.“

„Dáte mi Colina?“

Když Ridhi přesměřovávala hovor, linka oněměla. Colinovi trvalo celou věčnost, než hovor přijal.

„No?“ Byl trochu zadýchaný a Lexi napadlo, kde asi pobíhal.

„Pracujete s týmem na těch dopravních kamerách?“

„Ano. Dávají do kupy seznam vozidel, která se opakovaně objevila v místech, kde ty holky viděli naposled nebo kdekoli po cestě z Canterbury do Wye v době od pátku do dnešního rána.“

„Dobře.“

„Ještě to chvíli potrvá, ale jakmile se něco zajímavého objeví, dám vám vědět.“

„Jistě. Mohl byste se mezitím dostavit za námi do domu Carterových? Vemte s sebou Ridhi. Než vyslechnu rodiče, prohledáte spolu pokoje sester.“

Za normálních okolností by Lexi trvala na tom, že pokoje projde sama, ale tentokrát neměli času nazbyt. Hodila se jim každá minuta.

„A hledáme něco konkrétního?“

„V tuhle chvíli cokoli. Deníky, mobily, iPady, notebooky. Důkazy, které se týkají přátel, vztahů, míst, kam často chodily, nebo naopak moc ne...“

„Chápu.“

Lexi se podivila, proč se na to ptá.

Tom dotelefonoval a obrátil se k ní.

„Tak co?“ nadhodila Lexi.

„Pořád to tam pročesávají. Sbírají odpadky, které s případem nejspíš nijak nesouvisejí, a snaží se přijít na to, jak odebrat vzorek křídý s krví, jakmile odvezou těla.“

Takže na nějaké výsledky od techniků si ještě počkají.

Když se blížili zpátky k domu Carterových, Lexi Toma stručně poučila.

„Budu se ptát já a vy zapisovat odpovědi – pokud možno slovo od slova – a dávejte pozor na všechna jména, místa, však to znáte.“

„Proč je prostě nenahrajeme?“

Lexi pokrčila jedním ramenem. „Museli bychom se ptát na svolení, a když lidé vědí, že je nahráváte, jsou jak zařezaní. Doufám, že se o těch holkách dozvíme co nejvíc. A formálnější výslech, který si i nahrajeme, můžeme provést později, až se trochu seberou.“

Tom na srozuměnou přikývl a už klepal na dveře. Philippa je vpustila znovu dál. Lexi oznámila, že Ridhi a Colin jsou tu za chvíli.

Carterovi stále seděli na pohovce, ale teď před nimi stál podnos s čajem. Na zdobném talířku s květinovým motivem ležely sice dva netknuté kousky ovocného koláče, ale aspoň čaje si usrkli. Když se oba policisté usadili do křesel naproti nim, Andrew Carter vzal svou ženu povzbudivě kolem ramen.

„Joanne – můžu vám tak říkat?“ Joanne Carterová přikývla.